

אדם קטן.
שהסוליות
נשרו מנעליו.
היה גם הוא
בין הצועדים
ביום הגדול.

גם חנושה הייתה שם

מאת מוקסים סלומון

של העצמאות, זה שלמענו חנושה העצמאות: יושב על שפת המדרגה, בודק את נעליו, שסוליותיהן הבלויות נשרו. מנשה שלום, בן ה-12; האב ענה מפרס, האח משרת בצה"ל, והוא עצמו, המוכר לפעמים עתונים ליד המודעות, שמעולם לא למד לקרא, והלומד הישנות כקורס לילדים, ראה את יום העצמאות. הוא חגג את העצמאות, ליום אחר שנה את הכל - הסוליות שאינן, הלימודים שלא זכה בהם, הנעורים המאושרים שאבדו לו. אולם המדינה שבגללה חגג, וכל שותפיו באזרחות במדינה, ייטיבו, אם לא ישכחוהו, למחרת יום השמחה.

מאת מוקסים סלומון
הכל יודעים, כיצד רואים את יום העצמאות הנשיא, מ"מ ראש הממשלה, ראש המטה הכללי: הם עומדים על במת המצעד, מצדיעים, נואמים.
הכל יודעים, כיצד רואים את היום הזה הדיפלומטים, האלופים, הכל יודעים, כיצד ראו את היום האזרחים הממוכדים: הם נסעו במכוניותיהם היפות, חזו ממקרים, הלכו בערב לרקוד בבית הקפה. העולם הזה רצה לראות את החג בעיניו של האיש הקטן - הקטן ביותר, הדל ביותר, העלוב ביותר, שאפשר לגלות, והוא מצא, זהו הנושא האמתי